

LOUIS ALIBERT

Dictionnaire occitan / français

d'après les parlers languedociens

*A LA CHÈRE MÉMOIRE DE MA FEMME
MARIE-LOUISE NÉE LATOUR
TROP TÔT ENLEVÉE A MON AFFECTION
L. A.*

En 1966, quand pareguèt lo Diccionari Occitan-Francés de Loís Alibèrt, èri jove e la lenga la coneissiái sonque coma lenga mairala, trantalhavi sovent quand la voliái escriure. Crompèri lo Diccionari sul pic, e me soveni que lo còr me fasiá polet quand lo dobriguèri dins la carrièra que poguèri pas esperar d'èsser a l'ostal. Quina istòria d'amor entre un jove de vint ans e una lenga millenària! Los mots de l'ostal, aquí, de reng, dins lor vestit del dimenge, sacralisats pel libre mas sai que vius, mots que mos parents s'estonavan de trapar tant l'escòla lor aviá fach creire que lo francés sol aviá drech al diccionari. Vint-e-dos ans ja, e vaquí qu'espelís la quatrena edicion, amb un apondon del *Sector de linguística*, signe de la vitalitat de nòstra lenga e de la presa en compte de son evolucion. Aquel diccionari demòra a l'ora d'ara la pus fòrta venda de l'edicion occitana, pròva se n'èra de besonh, d'una set de coneissança e d'une situacion d'analfabetisme prigond de nòstre pòble. Mas crompar lo libre es pas crompar la lenga e la tòca de l'Institut d'Etudis Occitans dins las annadas que venon serà de far que los mots de legir que cauman dins lo diccionari, pòscan venir deman paraulas per viure.

Robèrt MARTÍ

President de l'I.E.O.

Puèglaurenc, lo 10 de junh de 1988

* * *